

Ljepote moga zavičaja

Početak proljeća. Sunce je svojim zrakama obasjalo moje Viškovo. Zatvaram oči i odlazim u pustolovinu kroz svoj kraj.

Spuštajući se preko Grobnika, za sobom ostavljam pomalo pospana stabla kroz koja se probijaju prve zrake sunca. Sunce lagano dodiruje travke koje se povijaju dok ih zaplahuje povjetarac koji stvaraju jureći automobili. Visoko na brdu kršan i čvrst poput stijene stoji Kaštel. Svakog jutra on se prvim svitanjem zore rađa i već stoljećima vlada.

Evo me u Fužinama. Uspravni borovi mirno stoje pozdravljajući turiste. Tišina budi u meni osjećaj odmora kao da sam se netom probudila. Sunce i borovi igraju se lovice. Dok se borovi savijaju, spretna zraka sunca bježi i na jezeru stvara bisernu traku kojom brodić plovi kao da mu je ona zvijezda vodilja. Na brodiću veseli putnici zaneseni prirodnim ljepotama uživaju u čarima glazbe koja ih prati. Male kućice okićene su šarenim cvijećem. Vesele se one lijepom danu jer se još sjećaju zime kad su bile pod debelim snježnim pokrivačem. One kao da žele upiti svu toplinu sunca da ih ugrije nakon hladne zime. Napuštam ljepote Gorskog kotara nadajući se da ću ga sljedeći put posjetiti kad bude odjeven u bijelo ruho.

Pred Krčkim mostom kolona automobila. Gmižemo kao gliste. Napokon na mostu. Blista modro more kao da je posuto sitnim dijamantima. Livade prostrane, svježe pokošene miris sijena zrakom šalju. Napokon Baška. Na brdašcu Jurandvor. Poziva goste da dođu i pogledaju repliku Bašćanske ploče. Crkvice svete Lucije svakim kamenom podsjeća na davna vremena, naše glagoljaše i kralja Zvonimira. Sjedim na plaži i divim se ljepoti dok mi miris soli oplahuje lice. S lijeve strane stari grad. Kamene kućice ukrašene starinskim lampama i cvijećem natječu se koja će od njih biti ljepša dok privlače poglede prolaznika. One kao da nas pozivaju da uđemo kako bi nam ispričale tajne koje njihovi debeli zidovi čuvaju. Pozdravljam plažu i obećavam da ću opet doći.

Penjem se na Trsatsku gradinu gledajući Rijeku koja se pruža ispred mene. Ta stara ljepotica stoji tu od davnina. Usamljeni dimnjak Tvornice papira strši. Napušten, k'o neki stranac izgubljen, a nekad je radio punom parom i mnoge Riječane prehranjivao. Modra ljepotica, rijeka Rječina, ispred mene vijuga, a onda netragom nestaje dok u Mrtvi kanal uranja. Male barčice svoj su dom pronašle na Mrtvom kanalu i njegovo su blago. U daljini biserno more. Po njemu plove brodići što nalikuju pčelama dok lete od cvijeta do cvijeta. Dok stojim tako visoko, osjećam se poput ptice. Zalutala ptičica proleti i cvrkutom svom gradu himnu pjeva.

Polako odlazi ljeto. Zaboravljene slike jeseni pomalo se bude. Modro more Mošćeničke Drage ispred mene. Sunce svojim umornim zrakama dodiruje površinu koja blista kao da su se po njoj prosuli biseri. Dok mi hladan povjetarac štipa obraze, osjećam sol koju raznosi. Tek poneka barka ljulja se na moru dok je valovi nose. Hodajući plažom, kamenje mi škripi pod nogama pričajući priče o ljetu koje je izmaklo. Ono zna razne tajne svojih kupača. Kao da me doziva da ispružim ručnik i još malo uživam u zadnjim zrakama sunca. Borovi kao hrabri vojnici ponosno stoje, a vjetar kroz njih prolazi i hladi ih. U daljinu odlazi sunce. Učka kao brižna majka odlučila je da je za danas dosta i šalje ga na počinak. Galebovi trčkaraju plažom, traže mrvice hrane koje su ostale zaboravljene. Svaki brine o sebi ključajući drugoga da mu prepusti ulov. Šetnica uz more je pusta. Sada su ovdje samo njezini starosjedioci koji joj

ostaju vjerni i ljeti i zimi. Noć spušta svoju zavjesu. Nebom su se prosule zvijezde plešući valcer oko svog prijatelja Mjeseca. Odlazim, a u sebi nosim sliku jesenjeg dana koji u meni budi sjećanja na još jedno ljeto.

Dani sve hladniji. Dok se stanovnici moga mjesta pripremaju za odlazak na poznata europska skijališta, ja odlučno ostajem ovdje jer se bliži peto godišnje doba - pust. Va vreme pusta treba prit va Halubje. Pusti puti sada su puni. Obahajaju Halubajski zvončari. Saka lokvica uz put zapjusnut će zvončara i pustit trag na njegove bele brageše. Rivajuć se jedan va drugega, koda su cestu proširili. Va saken selu, na stolu od tavaloni pripravna je hrana. Starinske fritule i kroštuli frigaju sad mlade ruke po recepteh od starih nonic. Muzika sope, vesele se si i zimu tiraju. Med njimi je i črni vrag ki ko da je kroz dimnjak pasal pa sada lovi judi okol sebe i črni. Medved komać čeka videt na kupe više divojak ke od njega beže, no na kraje kakovu i ulovi. Oni su užanca našega kraja i ki jih ni videl, ne zna ča je propustil.

Oči se otvaraju. Osmjeh na licu. Ovdje je moje srce puno i zadovoljno, a prekrasne slike moga zavičaja hrane ga svakodnevno, bez obzira na godišnje doba.

Antea Simčić, 8.b